

Arrest

nr. 28 892 van 19 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 1 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2009 in uitvoering van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 oktober 2004 komt de verzoekende partij het Rijk binnen met een visum kort verblijf.

1.2 Op 6 oktober 2004 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 1 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze weigeringsbeslissing dient de verzoekende partij een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Commissaris-generaal neemt op 26 januari 2005 de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 21 februari 2005 weigert de

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het statuut van vluchteling. Op 23 maart 2005 krijgt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 5 maart 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 10 maart 2008 weigert de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag in overweging te nemen.

1.4 Op 3 april 2008 dient de verzoekende partij een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 1 december 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk, de eerste bestreden beslissing. In uitvoering van deze beslissing wordt haar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 23 maart 2009, de tweede bestreden beslissing.

1.5 De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2008 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 04.10.2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt, een aangename woonplaats heeft gevonden, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 06.10.2004 een eerste asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.02.2005 met een beslissing 'niet erkend' door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen, hem betekend op 07.04.2005. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en verbleef illegaal in ons land tot de periode van zijn tweede asielaanvraag. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 05.03.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.03.2008 en ging vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – respectievelijk bijna 5 maanden voor de eerste aanvraag en 5 dagen voor de tweede asielaanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor onmiddellijke arrestatie indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor arrestatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien

voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf, zijnde zijn Koerdische origine, de weigering om zijn legerdienst te vervullen, het lidmaatschap van de politieke partij Dehap en de daaruit voortvloeiende problemen, wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde argument dat de heer K. risico loopt om opgepakt te worden aangezien bij weigerde zijn legerdienst te vervullen uit angst om tegen zijn Koerdische broeders te moeten vechten, dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet bewijst dat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit in het land van herkomst wordt bedreigd. Indien wordt beweerd dat er in de staat van bestemming een risico op een slechte behandeling bestaat moet dit steeds bewezen worden door verzoeker. Er wordt echter geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer K. risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. De Verwijzing naar de Chorfi-zaak, gevoerd bij het Hof voor de Rechten van de Mens en het invoeren van het rechtsbeginselen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Betrokkene verwijst in dit verband ook naar het jaarrapport van Amnesty International en specifiek naar zijn bevindingen over de situatie van gevangenen in Turkse gevangenissen: Dit kan eveneens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bovendien bevat het dossier van betrokkene geen kopie van dit rapport. De loutere vermelding volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het argument dat de oom en twee neven van betrokkene Belg zijn en hier bijgevolg legaal verblijven en dat betrokkene bij hen inwoont, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels en voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. (...)

1.6 De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat bij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot in overwegingname door de dienst vreemdelingenzaken op datum van 10/03/2008.*
- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10/03/2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land. (...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

Betreffende de tweede bestreden beslissing:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op, daar een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niets af doet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van haar op 1 december 2004, 23 maart 2005 en 10 maart 2008 ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2008 is genomen in toepassing van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. De bevelen van 1 december 2004 en van 23 maart 2005 steunen op de miskenning van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoekende partij, dat voormelde bevelen van 1 december 2004, 23 maart 2005 en 10 maart 2008 niet werden aangevochten voor de Raad van State en dienvolgens definitief zijn, zodat deze principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 december 2004, 23 maart 2005 en 10 maart 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

Betreffende de eerste bestreden beslissing.

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960. Brinkhuysen. nr. 7681: R.v.St. 30 september 1960. Janssens. nr. 8094: R.v. St. 23 november 1965, stad Oostende. nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat de bestreden beslissing zowel de juridische bepalingen bevat op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen, dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, en dat deze vermeldingen de verzoekende partij toelaat kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

In haar repliekmemoirie herhaalt de verzoekende partij wat zij reeds stelde in haar inleidende verzoekschrift.

3.1.2 De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het derde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij maakt met haar louter theoretische uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L. P. en BOES, M. administratief recht Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St.. REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21 037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER. nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-85, 946 LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen en dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar machtigingsaanvraag en deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen.

In haar repliekmemorie herhaalt de verzoekende partij wat zij reeds stelde in haar inleidende verzoekschrift.

3.2.2 De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt de verzoekende partij in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé en familieleven.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, (zie R.v.S. 28/01/2002. n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout: "(...) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe

limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (CE. 8 février 2002. n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

“le paragraphe 1er de l’art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l’y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée; ce droit couvre un domaine d’application large, qui comprend notamment les rapports humains que l’individu est appelé à nouer avec autrui; qu’il résulte que la partie adverse, en s’étant dispensé d’examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d’amitié qui pourraient justifier l’examen par la Belgique de la demande d’asile du requérant, n’a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l’espèce, et n’a pas motivé adéquatement sa décisions.” (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

“l’art. 8 de la convention Européenne des Droits de l’Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée que cette dernière comporte le droit d’établir et d’entretenir des relations avec d’autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement de sa propre personnalité » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

“ Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen . ”

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

“Une mesure d’éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l’étranger au respect de sa vie privée” et que « une telle ingérence n’est permise que pour autant qu’elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n° 78.711, 11 février ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving. Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker hier al meer dan 4 jaar verblijft en hier zijn privéleven heeft ontwikkeld. En al een hele vriendenkring heeft opgebouwd schendt men artikel 8 van het EVRM. (...)”

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat uit het feit dat de verzoekende partij meer dan 4 jaren op het grondgebied heeft verbleven, niet afgeleid kan worden dat zij niet langer zou onderworpen zijn aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, en dat het bestaan van een gezinsband en, of familiale band in België door de verzoekende partij niet wordt aangetoond.

In haar repliekmemoirie herhaalt de verzoekende partij wat zij reeds stelde in haar inleidende verzoekschrift.

3.3.2 Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift slechts een theoretische uiteenzetting waarbij zij verwijst naar verschillende citaten uit arresten van de Raad van State, zonder deze concreet toe te passen op haar individuele situatie. De

verzoekende partij stelt enkel dat zij *'hier al meer dan 4 jaar verblijft en hier (haar) privéleven heeft ontwikkeld. En al een hele vriendenkring heeft opgebouwd'*. De verzoekende partij geeft bijgevolg geen nadere uitleg over het 'gezin' in de zin van artikel 8 van het EVRM dat zij zou vormen, en valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de hele vriendenkring die zij heeft opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, 102 840; RvS 22 september 2004, nr. 135 236; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr.140 615)

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM de verzoekende partij niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen (RvS 20 juli 1994, nr. 48 653). De teruggedrijving van de verzoekende partij heeft niet tot gevolg dat zij definitief van haar 'privé-leven' zal worden gescheiden. Zij dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Zodoende voert de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS